

השנה

שב"צ

סיפור

כשהיה הרב רפאל ברוך טולדנו זצ"ל נער, הוא היה פעם בצום. כששאלו אותו למה הוא לא אוכל, ענה: הגיע משפט לבית הדין שאבא שלי דיין בו, ואחרי שנפסק מה הדין, המפסיד בדין התעצבן והתחיל לקלל ולבזות את אבא שלי. כששמעתי את זה, עניתי לו ולא נתתי לו להמשיך לפגוע באבא שלי. אחר כך, אמר לי אבי: למה עשית את זה? ליבו של אותו אדם היה מר והיית צריך לרחם עליו ולתת לו לפרוק את מה שהרגיש. כשהבנתי שציערתי את אבא שלי, החלטתי לצום. [נאחזו רואים עד כמה כיבד הרב את אבא שלו. לא רק שניסה להגן על כבוד אביו, אלא גם צם כשראה שציער אותו ע"י זה].

ברוך ה' אנחנו מנסים להוסיף ללימודי השב"צ (שבת בצהריים) עוד סניפים (ולא רק), וכדי שכל המצטרפים החדשים יוכלו להתחיל ביחד את הלכות התפילות, לא נתחיל את הלכות התפילות השבוע, אלא בע"ה בשבוע הבא. אז מה יהיה לנו השבוע? לרגל חנוכה סניף בנ"ע קדומים, מזל"טים מעופפים (תרתי משמע), ונלמד היום בעזרת ה' הלכות מזוזה.

נפתח בשאלה: מה זה מזוזה? קלף שכתובות עליו פרשיות "שמע ישראל" ו"היה אם שמוע", נכון? יופי. עכשיו, כל יום אנחנו אומרים "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך". מה בעצם התורה מצווה אותי כשהיא אומרת לכתוב על המזוזות? המזוזות בעצמן כתובות, מה עוד כותבים עליהן?

נענה אחר כך על השאלה, אבל לפני זה יש לי סיפור מפעם, עם עריכה קלה: פעם היה מלך פרסי שקראו לו ארטבן (אל תשאלו אותי מה זה השם הזה. תשאלו את ההורים שלו). ארטבן שלח מתנה לרבי (רבי יהודה הנשיא) - אבן יקרה ששווה מלאנת'לפים כסף עד שאי אפשר היה להעריך את השווי שלה, והוסיף לה הזמנה: שלח לי דבר שטוב כמוה. רבי שלח לו בחזרה... יפה מאוד, מזוזה. התגובה לא אחרה לבוא. אותו מלך שלח לרבי: אני שלחתי לך אבן כזאת יקרה, ואתה שולח לי בחזרה דבר שאפשר לקנות ב"הכל בלירה"? כתב לו רבינו הקדוש בחזרה: אתה שלחת לי דבר שאני צריך לשמור אותו, ואני שלחתי לך דבר שאתה יכול להירדם לך במיטה שלך עם הדובי והפוך, והיא, המתנה, שומרת אותך. לאחר זמן קצר עף שד (כן, פעם היו שדים...) ונכנס בבית היחידה של ארטבן, ובאו כל הרופאים ולא הצליחו לעזור. לקח ארטבן את המזוזה ושם על הפתח של חדרה, והתרפאה ("שיוואו... איזה הפי אנד"). כל הכסף שהוא שילם לרופאים לא היה שווה את השמירה של המזוזה... יאללה לחנויות המזוזות!

בנימה רצינית יותר, נעבור להלכות: בבתים שלא גרים בהם, כמו: סניפי תנועות נוער, משרדי חברות במגדלים גבוהים כאלה, חנויות למכירת מקלי סבא, וכאלה, שמים מזוזה, ויש מחלוקת אם מברכים על זה או לא.

לא מספיק לשים מזוזה בכניסה לבית, אלא צריך לשים בכל חדר, בתנאי שלא משתמשים בו לדברים לא מכובדים כמו אמבטיה או שירותים. צריך שהחדר יהיה 4x4 (אמות), שזה קצת פחות מ-2 מטר על 2 מטר.

אם אין משקוף לפתח, אלא הקירות מגיעים מהרצפה עד התקרה, הפתח הזה פטור ממזוזה. אם בכניסה מהרחוב לבניין יש גדר חיה שעשו בה צורה של פתח, לא צריך לעשות שם מזוזה.

מכיר ת'קטע? הוזמנת לבית של החברים מהתיכון של ההורים שלך (או יותר נכון - הוכרחת ללכת לשם בטענה ש"אתה חייב להכיר אותם"), וכשאתה מגיע לבית שלהם אתה מגלה שאין להם מזוזה בפתח! ידעת שלא היית צריך לבוא! אל תדאג חבר, אין בעיה להתארח בבית בלי מזוזה, כי זו בעיה של בעל הבית, ולא שלך. זה גם הדין לשוכר דירה או חדר בבית מלון, כשוכר לפחות מחודש.

מה מברכים? אם בעל הבית (או אחד מבעלי הבית) שם את המזוזה, הוא מברך ממש לפני שהוא שם אותה "אשר קדשנו במצוותיו וצונו לקבוע מזוזה", ואם הוא לא בעל הבית, מברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו לקבוע מזוזה".

"אחי, בפתח שבין המרפסת האחורית לבית, באיזה צד שמים ת'מזוזה?"

שמים את המזוזה בצד ימין של מי שנכנס לבית, בשליש העליון של הפתח. בפתח של חדר, שמים בצד ימין של הנכנס לחדר. דרך אגב, אם כבר מדברים על מרפסות, חדר ללא תקרה (מרפסת), פטור ממזוזה.

כשעוברים דירה לא מורידים את המזוזות, אלא אם כן ייכנס לשם גוי או שמשכיר הדירה הוא גוי. אפשר לקנות לבית שעוזבים מזוזות כשרות, ולקחת את המזוזות המהודרות לבית החדש.

ועכשיו... התשובה לשאלה שלמעלה: במקור, "מזוזה" זה החלק הצדדי של המסגרת של הדלת, מה ששמים עליו את הקלף. התורה ציוותה אותנו כאן לכתוב את הפרשיות "שמע" ו"היה", ולהדביק אותן על מזוזות הבית, שער הכניסה של הבית. בגלל שהקלף נמצא על המזוזה, הוצמד לו השם "מזוזה".

קורא קבועה לפשת השבוע

בואו נניח שנח היה חי בזמן אברהם אבינו... יש מחלוקת אם הוא היה נחשב אז לצדיק או לא. האם נח היה צדיק בגלל הסביבה, ביחס לרשעים של דורו, ובדורו של אברהם אבינו הוא לא היה נחשב לצדיק, או שהוא היה צדיק ביחס לעצמו, ואז הוא היה צדיק בכל דור שיהיה. מה הקשר? אלי? נענה בשאלה: מהם הרצונות שלי? אני רוצה להיות מקום ראשון בכיתה, להיות מוצלח ביחס לאחרים. או שאני רוצה להיות מקום ראשון ביחס אלי? ביחס ליבולות שלי? כל אחד יענה לעצמו. ברוכים הבאים לכל השב"צניקים החדשים!!! מקווים שתיהנו!

עשהו עמומה

מי ששומר על הקדושה שלו נקרא "צדיק" ונאמ' עליו נאמר "צדיק עוזר...".

כשאנחנו אומרים "אמן יהא שמיה רבא..." בקול רם, למה בעצם אנחנו גורמים? אנחנו גורמים שמי שנמצא בגיהנום יקבל 3 פעמים ביום מעוה מהיסורים שלו (שהם באמת עוראיים). [כמה כח יש למילים האלה!]

בתחיית המתים, מי שנקבר בחו"ל יתגלגל מתחת לקרקע לארץ ישראל, ורק בארץ ישראל הוא יקבל את הנשמה שלו.

אם עם ישראל לא היו חוטאים בעגל, הם לא היו מתים לעולם נתחשב על זה - היינו יכולים לפגוש את כל מי שהיה חי אז פעם. היינו בני אלמוות. היינו יכולים להיות בגיל 502 ולהישב עדיין קטנטנים. על מה הפסדנו את כל זה? בגלל חוסר הסבלנות לחכות למשה רבינו עד שיגיע וחוסר האמונה שיגיע בסוף. אסור לנו לחזור על אותה טעות עוד פעם עם הצפייה למשיח. נחכה, נאמין, והוא יגיע.

סיפור

פס. כשיצא ל"לוח" התארח הפלא מוילנא אצל משפחה אחת תוך כזו הפיקוח התניקות של אותה משפחה התחילה לבכות בני המשפחה לא שמו את הפכי אל הפלאון נישא אל התניקות וניסה להפליס אותה עם שיר דפס באמצע השישי היה משפט בסלון של זאני לזר אמצא אב חתן הפסון: בסוף התניקות נפסדה לאחרי כ-20 שנה הפליס בחור אבית של אותה משפחה ובידו מכתב הפאצרה הפלאון מוילנא שלח אותו המכתב היה כתוב: אני לא אומר לכם קבלו את דעתי: אבא הפלא הפסדה זיכא מופשט שלי הפאשט זאני לזר אמצא אב חתן הפסון: אני מציס אבית שלכם בחור יפא שמים שפארה לי הפכי מתאים. פאו הפאשפדה שפפדה מתאימה ופס הפסכא לא פס הפלא ופאמת אותו בחור הפחחן עם פת הפאשפדה וזכר כמה פיתק מיתק פחחיות של הפלא הפאסא לאמתין